

?Confessions gens equidistants

«Sabem que la història l'acaben escrivint els vencedors, però no per això puc deixar de indignar-davant les barroeres revisions dels que pretenen arrogar un protagonisme històric que no els correspon»

Confesso que sóc un dels milers d'emigrants ("incults", "bèsties humanes", "incoherents", etc.) que he estat interpel·lat per les qualificacions genetistes llançades des del supremacisme catalanista burgès (Pujol, Ferrusola, Mas, Rahola, Puigdemont, Torra, etc.), que no tenen res a envejar al tarannà i els impropis del supremacisme burgès espanyolista dels Inda, Rajoy, Arrimadas, Wert, Albiol, Rivera, etc.

Tots, sense excepció, resum amb nitidesa el que Einstein deia: que l'estupidesa humana és infinita. Si bé em nego a posar en boca del "poble català" o "poble espanyol" allò que les seves elits polítiques i intel·lectuals i periodistes orgànics diuen, sóc conscient que, en general, la ideologia imperant que les societats interioritzen, és la que raja d'aquestes elits que disposen de tots els recursos per socialitzar segons els seus interessos.

Confesso que sóc un dels milers d'emigrants que vaig arribar a Catalunya, però aclareixo als xenòfobs, que ho vaig fer sense ànim colonitzador, desarmat i sense estendards, amb les nostres mans com a únic capital. I com que la migració va respondre a les necessitats de mà d'obra del sistema, equiparar-la amb les "colonitzacions" és un conte miserable dels que fomenten l'odi antinatural entre els pobles: colonitzats versus colonitzadors. Ni vam venir a colonitzar, ni a integrar-nos, sinó a construir entre tots / es la Catalunya plural, multicultural i mestissa que tenim i que no hagués estat possible (que no hi hagi cap dubte) sense l'emigració. Aquesta Catalunya és la que pretén apropiari / destruir amb relats etnicistes el catalanisme burgès i manipular / destruir els seus homòlegs espanyolistes.

Confesso que sóc un dels milers d'emigrants anònims que entre pors, repressions i morts, construïm el moviment obrer, veïnal i popular a Catalunya, per lluitar per millors condicions laborals treball i millorar els barris i que es va aixecar contra la dictadura franquista i per la democràcia, que va abanderar com ningú la "llibertat, autonomia i estatut d'autonomia" i el dret a l'autodeterminació (a Sabadell poso per testimoni!), quan bona part d'aquest catalanisme burgès, panxes agràides del franquisme, ni era, ni se l'esperava. Sabem que la història l'acaben escrivint els vencedors, però no per això puc deixar de indignar-davant les barroeres revisions dels que pretenen arrogar un protagonisme històric que no els correspon.

Confesso que com altres / es em nego caure en l'espiral del silenci, o a la banalització, abans bé, rebuig de pla les decisions esperpèntiques que s'estan succeint com l'aprovació de la DUI al Parlament; les manipulacions / adoctrinament mediàtic; les repressions físiques i jurídiques; el 155, etc. Comptat i debatut, la ineptitud de les elits polítiques per donar solucions polítiques a problemes polítics, escudant-se en un enroc estèril que té el seu raó de ser en el cabdillisme subjacent en govern espanyol i l'incipient cesarisme de nou encuny a la Generalitat.

Confesso que com a molts ciutadans / es, em fa mal, tristesa i profunda preocupació la fractura social (que auguro irreparable a mig termini i que sembla caminar perillosament a una variant balcanitzant d'acord amb els odís que s'estan incubant) que aquestes elits han provocat interessadament al poble treballador, utilitzant els *mass media* (de jutjat de guàrdia el paper de la TV pública, -sigui TV1 o TV3- i les privades). Aquesta elit, que es vanta de haver-nos conduït a escenaris irreconciliables, amb uns arguments que decauen per si sols quan no dubten a posar-se d'acord per afavorir al poder econòmic: reforma de l'art. 135 de la CE; desnonament exprés; abstenció en la moció contra Rajoy; reforma laboral; cohabitar en el grup neoliberal al Parlament Europeu; evitar les remunicipalizaciones; aprovar tractats de lliure comerç com el TTIP i un llarg

etc., mostra què és el que els importa més enllà del seu populisme demagògic i que s'amaga realment darrere de les seves banderes.

Finalment, alertar que el fum no encegui els ulls: l'evidència ens recorda que vivim en una societat en la qual es s'està lliurant una lluita de classes aferrissada que té com a objectiu l'espoli de les arques públiques privatitzant i externalitzant els serveis de l'Estat de Benestar (sanitat, educació, serveis socials, pensions, etc.) i extreure la màxima plusvàlua dels / es assalariats / des amb una precarietat laboral i uns salaris obscens, en definitiva que, si no ho evitem, caminem cap a una societat assistencial sense drets socials, el que està a les antípodes del model social equitatiu, culte, crític i cohesionat que el sentit comú indica. I en aquest terreny, equidistància zero, tot el contrari, la bel·ligerància com a resposta al robatori i retallades de llibertats que estem patint.

L'antagonisme dels models econòmics reflecteix l'antagonisme entre els que defensen un i altre i que genèricament s'identifiquen com "la dreta" (que en essència agrupen les elits econòmiques i polítiques neoliberals) i "l'esquerra" (on pot incloure al poble treballador com a subjecte promotor d'un canvi de tauler del joc) .Un esquema simple, però útil per fixar les fronteres d'un conflicte, que no es centra entre els pobles ("espanyol", "alemany", "rus", "mexicà ", " català ", etc.), sinó entre els pobles i les elits polítiques i econòmiques dels països autòctons i, més enllà del marc territorial, el poder econòmic que ha usurpat la sobirania dels pobles.

Srs. Torra, Rajoy, Mas, Felip VI, Rivera i adlàters, com genuïns defensors d'un model social criminal que tant de mal està fent als nostres pobles i la humanitat, confesso que em sento agermanat amb qui estan fent el possible per desemmascarar la vostra cruel hipocresia.